

OBĚŽNÍK

České katolické misie

Ročník XI

Paříž
vánoce 1980

Číslo 6

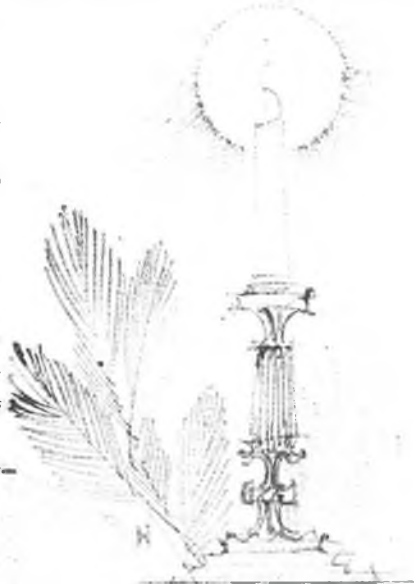
Š o k

Náš *Oběžník* plní několik různých funkcí; jednou z nich jsou změny adres našich krajanů, které jsou v kartotéce redaktora. Pokaždé se nějaká ta obálka vrátí, někdy s vysvětlující poznámkou, jindy bez ní - to pak někdy vyústí do navázání přímého osobního styku s Misií, jindy to znamená definitivní přerušování vztahů. Sem patří ovšem v první řadě vrácené obálky s poznámkou *décédé*. Většinou se to týká osob méně známých. U těch, kteří jsou s Misií ve styku, se redaktor dozví jinými cestami a mnohem dříve.

V říjnu se tak ale vrátila od S.L., kterého jsem dobře znal a kterému bylo jen málo přes třicítka.

- *Jó milej pane, to už je nákej ten pátek, co vyskočil támhle z toho pokoje ve čtvrtém patře, odušil bez upejpání majitel jednoho z těch proslulých Foyers, na které leckomu z nás zůstaly i po letech trvalé vzpomínky.*

Kdepak, tohle nejní bohužel žádněj z jeho proslulých kanadskejch žertůků.

Samá pravda, žádný švindl!

Vybavila se mi nedávná návštěva jeho maminky a jeho pravděpodobné pocity po ní, když zůstal sám v létě, kdy jiní jedou na dovolené, tady v tom hrůzném průmyslovém předměstí, v hlukem se takřka otřásající barabizně, kde jediný Francouz je majitel se znetvořenou tváří (autonehoda? rvačka?) a kde by si vyzkoušel svou výdrž i duševně robustnější jedinec, než S.L.

Víme z vlastní zkušenosti, že nejtěžší chvíle pro osamoceného člověka jsou ty, ve kterých ostatní jsou újeji spjati se svými drahými. Sociologové nám potvrzují: nejvíce sebevražd je okolo vánoc a v období dovolených!

- Le choc a été... vous savez, quand vous tombez sur la tête de là-haut, vous souffrez pas longtemps!

Jistě, ten poslední náraz už bolí daleko méně, než ty předchozí, které jej připravovaly. Čím větší je hmota a rychlost pohybujícího se tělesa, tím hroznější jsou následky nárazu na nepředvídanou překážku. *Co je na světě rychlejšího, než lidská myšlenka? Co má v lidském životě větší váhu, než to, co člověk cítí ve svém nitru?*

Na místa katastrof či dopravních nehod chvátají s modrým blikajícím světlem ambulance, policie a případně jiná záchraná vozidla. Dramata lidského nitra zůstávají skoro vždy utajena celému okolí. V takové nouzi je těžké najít přítele!

Lidskému duchu v nouzi je zapotřebí duchovní pomoci. A nemusí při tom jít jen o vánoce a krajně hrubé nárazy; Každý z nás prožívá svá denní malá i větší dramata a tak má každý z nás stále zapotřebí pomoci a opory. Začíná to přátelskou přítomností, která v sobě zahrnuje pozornost, přemáhání všech hnutí ducha, která nás nakonec svádějí k myšlenkám a postojům, které nám tolik vadí u druhých, zvláště když mají nás na mušce. Laskavost není žádný puč, se kterým bychom se narodili! Je to postoj, o který se musí usilovat, který se musí postupně a mnohdy pracně vybojovávat na našem navyklém sobectví.

Nespočívá právě v tom kouzlo opravdových křesťanských vánoc? Anebo si opravdu někdo myslí, že ty první, před skoro dvěma tisíciletími, byly něčím tak nevyhnutelným, jako je zimní slunovrat?

Práci denní vykonavše

*Práci denní vykonavše
a k noci se přiblíživše,
obratmež své zření vzhůru
k nebeského krále trůnu.*

*Vděčně jemu děkujícíe,
že jeho svatá pravice
duše i těla našeho
chránila mocně od zlého.*

*Síly v pracích přidávala,
boje vésti pomáhala,
přivedla v dobrém svědomí
až do dne toho do skončení.*

*Prosmež již jeho milosti,
Znajíce své hubenosti,
nedostatkův doplnění
i vin zběhlých odpuštění.*

*A majíc nepřátel mnoho,
o žádejmež Pána toho,
jenž své chová v bezpečnosti,
at nás chrání svou mocností.*

*Zažena noční přeludy,
nepouštěje v hříchy, v bludy,
dá svatě odpočinouti,
v jítře s potěšením vstáti.*

Jan Blahoslav, 1523 - 1571
biskup Jednoty bratrské
(ivančický kancionál)

ČETLI JSME KNIHU

Eda Kriseová, Křížová cesta kočárového kočího,
vydalo nakladatelství PUBLISHERS 68 v Torontu, Kanada
v r. 1979, poctěno cenou E. Hostovského

Osmnáct měsíců uplynulo a vrátil se domů. Půdu mu nevrátili a on se tentokrát nebránil. Sedl si ke stolu a poslouchal, jak mu žena od kamen pokojně nadává, jak ho proklíná za jeho a svůj zmařený život. Bývala selkou, ale dnes je stařenka a jen andělé jí mohou spočítat utrpení, která po boku vrchního velitele zažila. Všechno se propadlo do jeho bezedného vzdoru a všechno nadarmo. Vzdor ho táhl ke dnu a ona musela s ním, věděla, že jim oběma není pomoci. Nerozuměla ničemu, její myšlení se zastavilo u smířlivého vědomí, že svět je řízen mužskými špatně a že není síly, která by jim moc z rukou vyrvala.

A starý rytíř sedí u stolu a dívá se oknem ven přes černé kostry jabloní až k lesu. Když se setmí, nerozsvěcuje, šetří elektrickým proudem.

Žije se svou ženou a se svým psem a oba je dosud užíví. V létě se stará, aby navozil a nasekal dříví, které pak v zimě stopí. a aby měl dostatek čerstvé trávy a potom sena pro králíky, které potom před zimou a v zimě snědí. Na Veliký pátek každoročně zmizí a je pryč tři čtyři dny. Nikdo neví, kudy v ten čas chodí, ale vypráví se, že je v Blaníku. Chlapcům vyprávuje o rytířích a chlapcům o ženských, které tam s nimi žijí. Poklidně stárne a kdyby mu někdo vracel posledních třicet let života, nechtěl by je.

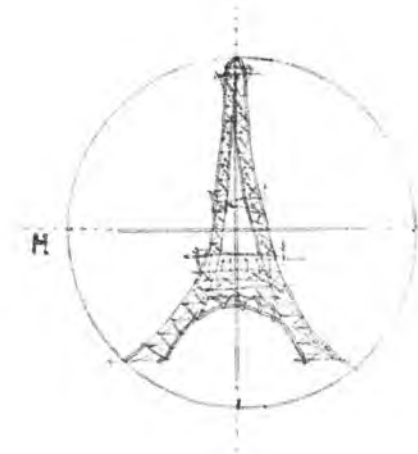
Zůstane po něm polorozpadlá chalupa, stará žena a starý pes. A poslední vůle, kde napsal svému jedinému synovi.

- Synu, nikdy jsem v Blaníku nebyl. Všechno jsem si vymyslel, abych mohl říkat lidem pravdu a abych sám žil v pravdě až do smrti.

Amen.

Výběr z kulturních událostí

Francouzské premiéry se konečně dočkala *Její pastorkyňa* (francouzsky "Jenufa"), opera o třech dějstvích od L. Janáčka.

Kostýmy jsou převzaty z opery ve Štokholmu a jejich tvůrcem je Jan Skalický. Obsazení rolí je reprezentativní, jak se sluší pro pařížskou operu. Rovněž tak i ceny lístků (až 150,-FF). Celé představení je nahráno francouzskou te-

levizí, která přinesla v předvečer premiéry ukázkou na konci večerních zpráv. Premiéra začala v důsledku stávkový technického personálu s více než hodinovým zpožděním a bylo kolem ní i jinak dosti rozruchu.

Snad si při tom leckdo vzpomene na přípravu premiéry této opery v Paříži z r. 1938, kdy začátek války její uvedení na dlouho znemožnil.

Mezinárodní kolokvium s názvem *Thomas Garrigue Masaryk - Européen et Humaniste* uspořádal ve dnech 12. a 13. prosince tr Institut national d'études slaves ve spolupráci se svobodnou ukrajinskou univerzitou, v budově l'INES. Slavnostní schůze, které předsedal kancléř pařížských universit, rektor Pierre Talboni, se konala na Sorboně v pátek 12. prosince.

Referenti se sjeli z několika evropských zemí i ze zámoří.

Mítink na protest proti věznění hudebníka pražské skupiny Underground, *Charlieho Soukupy*, se konal za účasti českého i francouzského publika dne 13. prosince tr v budově CENTRE SEVRES.

Jan Werich (nar. 6/2/1905, zemřel 13/10/1980)

Z autorské a herecké dvojice V+W žije dnes pouze Jiří Voskovec (USA). Jeho "druhé já", Jan Werich,

spisovatel a "klaun, z něhož se stal filosof" (V. Škutina), zemřel po dlouhé nemoci 13. října tr v Praze. V+W vlastně tvořili jedinou hereckou postavu Osvobozeného divadla, rozpolcenou do dvou lidí. To jim umožňovalo pohotově improvizovat, případně text dotvářet. To přispívalo - také zásluhou Ježkovou a Honzlovou - k nenapodobitelné atmosféře Osvobozeného divadla.

Na str. 8. uvádíme z Werichovy tvorby malou ukázkou.

V lednu a únoru si připomínáme

1. 1.	1881	se narodil spisovatel a dramatik A. Dvořák
16. 1.	1969	se upálil na Václavském náměstí J. Palach
22. 1.	1941	zemřel vynálezce samočinného regulátoru obloukové lampy Fr. Křižík
25. 1.	1974	zemřel v Paříži spisovatel J. Čep
27. 1.	1871	se narodil básník a spisovatel J. Karásek ze Lvovic
4. 2.	1781	zemřel hudební skladatel J. Mysliveček
5. 2.	1971	vstoupil první člověk na měsíční půdu
7. 2.	1451	zemřel Petr z Mladoňovic, který provázel Jana Husa do Kostnice a podal nám nejobsáhlejší písemné svědectví o celém procesu
10. 2.	1961	zemřel lyrický spisovatel, kněz J. Deml
15. 2.	1976	zemřel P. Pitter, spisovatel, kazatel a ochránce utlačovaných
22. 2.	1471	zemřel J. Rokycana, kandidát na stolec pražského arcibiskupství v období po porážce husitů na Lipanech (Řím jej nikdy neschválil) Stál u kolébky Jednoty bratrské
26. 2.	1361	se narodil král Václav IV., syn císaře Karla IV.
27. 2.	1881	zemřel spisovatel a básník B. Jablonský

Mnoho odhodlanosti a pevně
všem přeje a vyprosí u
do celého roku 1981

Váš otec Petr

Jednou mi jeden pán, on to býval kouzelník, dal pilulky, vlastně certličky a řekl mi, že když je budu pomalu cucat, že budu rozumět, co si zvířata povídají.

Povídal: "Od prvního jsem v důchodu, nebudu je už potřebovat," a zmizel.

Až jednou jsem je našel, hledaje něco úplně jiného a bezmyšlenkovitě jsem jednu vsunul do úst. Cucám, a najednou slyším hlásky. A rozumím! Rozumím, co si brabci na střeše povídají.

Popadl jsem tužku a blok a jako svědomitý člen svazu spisovatelů jsem napsal článek o tom, o čem si brabci povídali a poslal do redakce.

i když váha mého jména je nemalá - a to se prosím nevytahuji - článek otištěn nebyl. Bylo mi naznačeno, že o tom, o čem si brabci na střeše povídají, není třeba psát. Snad prý abych raději zajel někam do terénu.

Šel jsem do parku. Proti mně šli dva psi. Zastavili se a já slyším zřetelně: "Budeme se držet u něj, hlídač si bude myslit, že k němu patříme."

Řekl to jemnosrstý jezevčík podsaditému kokrovi. Vlastně úplný kokr to nebyl, téměř kokr. Dalo by se říci vořech. Nechali mě přejít a loudali se za mnou.

"Ten hlídač je zlý člověk," povídá vořech. "Čichl jste si k němu?" ptal se jezevčík. "Já vím, nemyje se. Ale má hůl a nemá nás rád. A takových je plno a důležitých. Jednají prý o tom, aby nás psy vyhnali z města. Že prý jsme nečistí, že prý je to proti hygieně."

"Také jsem o tom slyšel, ale já tomu nevěřím," řekl jezevčík. "Já tomu věřím. Pokud se pamatuju, všechno dopadlo hůř, než se prorokovalo."

Usedl jsem na lavičku a psi se uvelebili pode mnou. Vořech začal větřit. Přimhouřil oči, sál do sebe vzduch a pak řekl: "Moje paní nebude doma. Přivezli pomeranče. Bude stát frontu."

"Máte dobrý nos."

"To mám. Já vám poznám, jestli náš pán přišel opravdu ze schůze nebo jestli se jen vymlouvá. Co je to platný, rodokmen nemám. Jsem hloupý vořech, říkají znalci."

"Na to nedejte, já mám rodokmen delší než Švarcenberk a zase říkají, že prý jsem dege. Víte, lidi zatahují vlastní hloupost mezi nás psy. Ti nejlepší z nich ale o nás psali. Jako třeba pan London, Anatole France, pan Čechov, pan Neruda, a co, je jich řada ..."

Vořech se divil: "Kde to berete? Neříkejte, že umíte číst!"

"Můj pán mi to čte. Vám nečte?"

"Mně ne, ale jinak čte moc."

Chvilí bylo ticho Jezevčík vstal, ovlažil strom a pravil: "A co je to za knihy, co váš pán čte?"

"Nevím."

Z dálky se blížila postava. Přicházel muž v neurčité uniformě, a jak se blížil, byl cítit tabákem, rumem a zlou hloupostí. Řekl jenom: "Tosou vaše psy?"

Já na to nic. "Ty psy musej z parku a honem." Já nic.

"To je zakázaný! To vás bude stát padesát korun!"

Pomalou jsem na něj vycenil zuby, zhluboka zavrčel a pak zaštěkal. Psi se přidali a páchnoucí hlídač uháněl, mával rukama a vyhrožoval zjištěním. Psi se váleli smíchy. "To byl nápad, přidat se k tomuhle člověku. Co je to zač?" chtěl vědět jezevčík.

"Šašek."

"Já myslil, že šaškové jsou zlí."

"Ono je moc druhů šašků mezi lidma" povzdechl vořech.

"Já jdu, a zejtra zase tady, Platí?"

"Platí, odpověděl jezevčík, a zatím co vořech odcházel, jezevčík se podíval na mě, usmál se a mírně zavrtěl prutem čili ocasem. Nevěděl, že rozumím jejich řeči, tak mi signalisoval, že jako děkuje. Ještě štěkl za vořechem: "Jděte uprostřed ulice, tady všude padají balkóny!" a pak utíkal opačným směrem.

Přiletěla kosice a rozkřikla se: "Halo, kde jsi ty bambulo ..." a dál už jsem nerozuměl, protože certlička se mi už rozpustila v ústech.

Svátost pokání

(z poslední schůzky našeho biblického kroužku)

V prvních dobách církve, jak nám o nich podávají svědectví Skutky apoštolské i jiná, mimobiblická literatura, se křesťané scházeli k lámání chleba, tj k eucharistii, ale nemáme dokladů o tom, že by předcházelo vyznání hříchů s rozhřešením, tedy sv. zpověď.

Víme naopak z mnoha dokladů (2. - 8. století), že se rozhřešení od hříchů (pro křesťana, žijícího s církví) udělovalo jen *jedenkrát za život*, podobně jako se jen *jedenkrát za život* dodnes uděluje křest. Proto si křesťané tuto možnost "šetřili" až na konec života - a tak ovšem mnohdy umírali bez ní, protože nebyl kněz po ruce vždy ve vhodném okamžiku, zvláště při náhlém úmrtí.

Poznamenáhu se tak prosadila možnost *dalšího rozhřešení*, pro případ těžkého provinění (odpad od církve, těžký zločin), s veřejným pokáním, odpovídajícím veřejnému pohoršení, které takové těžké provinění sebou neslo.

S irskými mnichy-misionáři Evropy se nejdříve uvnitř jejich klášterů a potom brzy i mimo klášter prosadila praxe, která se spíše dá nazvat "duchovním vedením" než skutečným smírem těžkého hříšníka s církví: věřící křesťan se jistě nedopouští těžkého hříchu každý týden!

Církev tuto praxi oficiálně potvrdila vlastně až na začátku 13. století, po mnoha výstrahách a úpravách některých opravdu zlehčujících zlořádů, které s novou praxí, tj s častou, mnohdy týdně sv. zpovědí byly spojeny.

V období protireformace (od 16. století) pak protireformácká církev využila příležitosti a nařídila, aby se každý křesťan zpovídal předtím, než přistoupí ke sv. přijímání, čímž je kněžím dána možnost ověřit si, zda ten který člověk je katolík a nebo protestant a zda tedy smí nebo nesmí v katolickém kostele ke sv. přijímání. Rozdíl v pojetí eucharistie totiž byl - a dodnes zůstal - značný, mezi katolíky a protestanty, ani nemluvě o potížích katolické strany uznat právoplatnost protestantských duchovních, u kterých není vždy zaručena apoštolská posloupnost, která je pro katolíky nezbytnou podmínkou pro právoplatné slavení eucharistie.

Oběžník nám byl poštou vrácen ...

Pan *Bártek J.* 92100 Boulogne-Billancourt
 Pan *Boledovic S.* 78 Croissy s/S
 Paní *Dandová J.* 75001 Paris
 Pan *Machuška F.* 75010 Paris
 Pan *Pavel A.* 92100 Boulogne-Billancourt
 Paní *Sebestík P.* 75014 Paris

Na věčnost doprovázíme modlitbami

Po mozkové mrtvici před přibližně dvěma roky zemřela ve věku 76 let paní *M. Bartáková* z Bondy. Patřila mezi pravidelné návštěvníky našich bohoslužeb.

Tragicky zahynul v srpnu tr pan *V. Štula* z Aubervilliers, ve věku 36 let.

Na Oběžník a na Českou Katolickou Misi přispěti:

Anonym 4x	Aillet	Bernáček	Bernhard	Charles
Choutka	Devillier	Fribel	Gottwald	Nečasová
Pech	Starý	Škarvada	Šmíd	Vaněk

Příspěvky šekem pošlejte na adresu

Mission Catholique Tchèque, CCP 20138 63 Paris

Všem, kdo v uplynulém období účinně podpořili naši Českou Misi v Paříži vzdáváme upřímný dík

a naše starobylé PÁN BŮH ZAPLATÍ!

Náš program:

24. prosince večer

Časová půlnoční

začátek vigílie ve 23.45 hod (koleďy a vánoční texty)
po vigílii ihned mše svatá (konec v 1.00 hod)
po mši sv. přátelské posezení s občerstvením
zvláště pro ty, kdo nemají kam jít
ROZVOZ LAJIŠTĚN

3. ledna program prozatím nemohl být upřesněn
17. ledna pan Peška promluví na téma "Masaryk, nábožens-
tví a Francie"

P O Z O R - NĚPŘEHLEDNĚTE!!

zcela výjimečně bude další mše sv. už v sobotu

31. ledna (místo 7. února), z důvodu nepřítomnosti otce Koláře v období 7. - 14. února.
V malém předstihu připijeme na jeho čtyřicáté narozeniny.

21. února přede mší sv. v 16.00 hod loutkové divadlo pro zájemce (francouzská adaptace ruské národní pohádky *Naďa a sokol*).
Po mši sv. nám pan Záruba promítne první část diapositivů ze své nedávné velké cesty. Tato první část nám přiblíží *Austrálii*.

"OBĚŽNÍK" - Circulaire, bulletin de la Mission Catholique Tchèque de la région parisienne Certificat d'inscription n. 52316

Certificat d'inscription n. 52316

Périodique paraissant 6 fois par an, abonnement 15,- FF

Editeur responsable: P. Petr Kolář SJ 35, rue de Sèvres 75006 PARIS
tél. 544-58-91

Les abonnements par chèque à l'adresse:

MISSION CATHOLIQUE TCHÈQUE, CCP 201 38 63 M Paris